

Кожен виток долі. Книга 4

КУПИТИ

Настав довгоочікуваний день весілля королеви джинів та правителя Тулану. Але для наречених це зовсім не свято. Алізе знає: щоб визволити свій народ і виконати давнє пророцтво, вона змушена власноруч вбити Кіра, який все дужче закохується в неї. Тим часом принц Камран готується посісти місце поруч із королевою. Проте вороги вже на порозі, і замість весільного бенкету чи кривавої драми на них чекає жорстока війна.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

АЛІЗЕ ВИШИВАЛА НА КУХНІ при світлі зірок і вогнища, сидячи біля каміна.

Місячні промені проникали крізь вікна, вирізані у формі діамантів, огортаючи її сріблом, поки вона старанно гаптувала золоті троянди, а металеві нитки виблискували проти полум'я. На вигляд рухи дівчини були такими спритними, що її вправна техніка перетворювала виснажливу роботу на якесь легке заняття, тому багато роззявлених ідіотів наважувалися припустити, що вони теж могли б вишити весільне вбрання за кілька годин, якби тільки мали час.

— Здається, це зовсім не складно, — сказав конюх кучеру, притиснувшись обличчям до шибки. Хлопець кліпнув очима, і скло розмазалося перед одним з його розширених очей. — Швидко та легко, бачите? Не знаю, чому всі про це тереvenять.

Кучер, сивий чоловік, який колись завоював усмішку Алізе просто серед білого дня, штовхнув хлопця, а потім потягнув його назад до стайні.

— Безглузді нездари, — пробурмотів він, кинувши похмурий погляд на групу зайд, які почали проштовхуватися до вікон, щоб зайняти звільнені місця. Новоприбулі були ковалем, пастухом і зброярем, але в той момент усі троє були зайняті спільною справою — притискали щоки та носи до віконного скла королівських покоїв. Тепле дихання пліткарів час від часу затуманювало видимість предмета їхніх обговорень; можна було майже почути скрип рукава, що протирав вікно.

Алізе вдалося усміхнутися.

Вона могла б посміятися над цією ситуацією, якби не та обставина, що кожне вікно, яке вона бачила, відображало одну й ту саму сцену: обличчя, притиснуті до віконниці, як тісто до форми, зуби, що стукають об раму, коли рухаються губи, пальці, що шукають опори, а також ноги, що стають на носки, аби краще роздивитися.

Штори виявилися марними проти цієї негамовної цікавості, яка сприймала їх лише як перешкоду, яку можна було подолати за допомогою етикету: вони просто стукали у затемнені вікна, поки хтось не підходив, щоб відсунути штори. Ставати невидимою було ні до чого, оскільки серед спостерігачів Алізе були як люди, так і джини; і хоча вона могла б сховатися в кімнаті на верхньому поверсі замку, але боялася занадто далеко відходити від Кіра, якого після жахливої обітничі на крові помістили в гостьову кімнату на нижньому поверсі. Звісно, дівчина воліла б укритися поруч із ним, але оскільки такий варіант був неможливий, вона змушена була шукати притулку у знайомому місці.

Алізе відсунулася від полум'я, менш схильна наближати своє зазвичай замерзле тіло до вогню тепер, коли гаряча кров Кіра текла в її жилах. Насправді, останнім часом вона переживала зовсім нове для себе відчуття: іноді їй ставало дуже спекотно.

Джинка зітхнула, зупинила роботу голкою, розгладила тканину та нагадала собі, що треба подивитися на свою глядацьку аудиторію.

Куховарка сиділа за довгим дерев'яним столом, що розділяв кухню навпіл; вона підперла обличчя руками та, задивившись на неї, забула, що треба моргати. Протягом години в кімнату втиснулася ціла зграя снод; тепер перед нею стояла рівно дюжина, витріщаючись. Лакеї немов би оздоблювали собою стіни; домашня кішка кинула на неї виразний погляд, проходячи повз; а перед дверима комори застиг дворецький з пакунками в руках.

Алізе розправила плечі та з гідністю перенесла ці прояви неповаги. Вона підняла руку, щоб привітати всіх, хто дивився в її бік, і навіть спробувала усміхнутися в запітнілі вікна, але з трьома булавками в зубах ефект вийшов невдалим.

Проте, коли вона привіталася, нерозбірливий гомін голосів раптом став ще більш безладним. Кулаки почали стукати по рамах вікон, а кісточки пальців — по склу. Кухарка відкинулася на спинку стільця, і дерево заскрипіло. Сноди відскочили та розбіглися

врізнобіч, наче злякані птахи. Кішка обережно зробила крок ближче, готова зайняти її місце біля вогню.

Алізе відкашлялася, а потім опустила очі.

Провівши стільки років у ролі служниці, вона почала вважати вогнище продовженням себе. Несвідомо дівчина сформувала позитивні асоціації з різними звуками кухні: цоканням ножів, кипінням чайників, шурхотом щіток. Навіть зараз вона відчувала запах сушених трав, бризки лимонного соку, пощипування поліролі для міді.

Рекомендована література

Провулок світячків

Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

Беладона

Чорти

Польська мова за 4 тижні

Ворожка на таро з Версалю

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ